

2 Αυγούστου 2012

Οδηγός προς την πανθηρσκεία το νέο πρόγραμμα σπουδών για το μάθημα των Θρησκευτικών

/ Άρθρα / Θρησκευτική ζωή / Ομιλίες

Γέροντας Γεώργιος Καψάνης, Προηγούμενος Ι.Μ. Οσίου Γρηγορίου († 2014)

Η πολιτική εφαρμογή του νέου Προγράμματος Σπουδών για το μάθημα των Θρησκευτικών κατά το σχολικά έτος 2011-2012 δημιουργεί δικαιολογημένα αντιδράσεις. Το νέο μάθημα των Θρησκευτικών δεν έχει πια Ορθόδοξο Χριστιανικό χαρακτήρα, δεν βοηθεί τους μαθητάς να γνωρίσουν την Χριστιανική τους Πίστι,

δεν οικοδομεί την θρησκευτική, την εθνική και την πολιτισμική ταυτότητα των ελληνοπαίδων.

Θεολόγοι και άλλοι επιστήμονες, που εκπροσωπούν θεολογικούς και εκπαιδευτικούς φορείς, αγωνιούν και διαμαρτύρονται επί δεκαετίες τόσο για την ενδεχόμενη κατάργηση του μαθήματος των Θρησκευτικών στην δημόσια εκπαίδευση όσο και για την μετατροπή του σε θρησκευιολογικό. Υπάρχουν θαυμάσιες και εμπειριστατωμένες αναλύσεις. Για το ίδιο θέμα και η Ιερά Κοινότης του Αγίου Όρους εκφράζουσα την διαχρονική αυτοσυνειδησία του ελληνορθόδοξου Γένους μας, διαμαρτυρήθηκε με επιστολή της (28/12/2010-10/1/2011) προς την τότε Υπουργό Παιδείας και ετόνισε ότι το μάθημα των Θρησκευτικών δεν πρέπει να απόκτηση χαρακτήρα διαθρησκευτικό, αλλά να έχη χαρακτήρα Ορθόδοξο.

Προσφάτως (με ημερομηνία 4 Ιουλίου 2012) το «Υπόμνημα» του κ. Ηρακλή Ρεράκη, καθηγητού της Παιδαγωγικής - Χριστολογικής Παιδαγωγικής στην Θεολογική

Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης προς την Ιερά Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος, μας πληροφορεί με επιστημονικώς τεκμηριωμένα θεολογικά και παιδαγωγικά επιχειρήματα ότι:

α) Η διδασκαλία του νέου μαθήματος Θρησκευτικών προϋποθέτει την παραδοχή ότι η Ελλάδα είναι ήδη μία πολυπολιτισμική χώρα. Η παρουσία ωστόσο οικογενειακών μεταναστών δεν έχει δημιουργήσει ιδιαίτερες πολιτισμικές οντότητες και επομένως τέτοια προϋπότητες δεν υφίσταται στον ελληνικό χώρο.

β) Το γνωσιακό (πολυθρησκευτικό) περιεχόμενο του νέου μαθήματος των Θρησκευτικών καθιστά την διδασκαλία του μαθήματος απολύτως αντιπαιδαγωγική. Είναι παιδαγωγικώς ανεπίτρεπτη η στόχευση του νέου Προγράμματος Σπουδών, που προβλέπει να βομβαρδίζονται τα παιδιά της σχολικής ηλικίας με γνωστικό υλικό, το οποίο δεν μπορούν να αφομοιώσουν ούτε πολλώ μάλλον να αξιοποιήσουν δημιουργικά. Αντιθέτως η διδασκαλία περί της Ορθόδοξου Πίστεως, περί της λατρευτικής και μυστηριακής ζωής περί της εμπειρίας των Αγίων μας, περί της μοναδικότητας της εν Χριστώ σωτηρίας, αφορά σε θέματα, για τα οποία οι μαθηταί αυτής της ηλικίας έχουν τόσο τις εμπειρικές όσο και τις γνωστικές προϋπότητες να ακούσουν, να συζητήσουν, να προβληματισθούν και συνεπώς να αναπτύξουν κριτικό ενδιαφέρον για όλες τις άλλες θρησκείες.

γ) Σύμφωνα με το νέο Πρόγραμμα Σπουδών οι μικροί μαθηταί διδάσκονται να είναι χειραφετημένοι από «ό,τι ονομάζεται «πρόσδεση στο παρελθόν»», δηλαδή την πίστη των γονέων τους, οι δε διδάσκοντες τα Θρησκευτικά προτρέπονται να «αποστασιοποιούνται, κατά το δυνατόν, από την θρησκεία στην οποία ενδεχομένως ανήκουν είτε πατροπαράδοτα είτε από επιλογή».

δ) Η προσφερόμενη θρησκευτική αγωγή δεν έχει αναφορά στον Χριστό ως Θεό, Σωτήρα και Λυτρωτή, όπως τον γνωρίζουμε από την Ορθόδοξη Πίστη μας, αλλά κατά τρόπο πανθρησκειακό «καλείται να εστιάσει το ενδιαφέρον του μαθητή στην ανθρώπινη διάσταση των θρησκειών... ως διαχρονική πηγή έμπνευσης για τον πολιτισμό και άντλησης προσωπικού αλλά και συλλογικού υπαρξιακού νοήματος».

Είναι προφανές ότι οι αρχιτέκτονες του νέου Προγράμματος Σπουδών έχουν κατά νου να αποδοκιμάσουν ό,τι δεν πρόλαβαν να γκρεμίσουν οι Βαυαροί της Αντιβασιλείας του Όθωνος.

Ο άκρατος εκδυτικισμός της δημοσίας εκπαίδευσεως εκείνης της εποχής, παρότι απέκοψε την γενικώτερη Παιδεία από τις φυσικές της αξίες που ξεκινούσαν από την αρχαία Ελλάδα και δημιουργικά πέρασαν στην χριστιανική Βυζαντινή

αυτοκρατορία και κατόπιν στην παιδεία των διδασκάλων του Γένους και των κρυφών σχολειών, δεν είχε οριστικά ακυρώσει τον Ορθόδοξο χαρακτήρα του μαθήματος των θρησκευτικών. Η θρησκευτική παιδεία, αν και δεν στοιχούσε ακριβώς στις προσδοκίες και στα οράματα των πατέρων του νεωτέρου Ελληνισμού, του αγίου Κοσμά του Αιτωλού, του Καποδίστρια, του Μακρυγιάννη, των αγίων Νεομαρτύρων, εν τούτοις διατηρούσε τον χαρακτήρα της διδασκαλίας της Ορθοδόξου Πίστεως. Ακόμη και ο πολύς Αδαμάντιος Κοραής, ο οποίος δεν συμπαθούσε την παιδεία που πήγαζε από την βυζαντινή μας παράδοσι και διατηρήθηκε στους κύκλους των Κολλυβάδων, δεν δίσταζε να υποστήριξη τον κατηχητικό χαρακτήρα τής δημοσίας παιδείας στό άναγεννώμενο ελληνικό κράτος. Στις «Σημειώσεις εις το προσωρινόν πολίτευμα της Ελλάδος του 1822 έτους» (το Σύνταγμα της Α' εν Επιδαύρω Εθνοσυνελεύσεως), σχολιάζοντας το άρθρο που άφορα στην δημόσια παιδεία, ορίζει την μορφή της θρησκευτικής παιδείας ως «κατήχησιν» και κάνει τις εξής σημαντικές και για την σημερινή πραγματικότητα παρατηρήσεις: «Το αίτιον, διατί ονομάζω τελευταίαν την Κατήχησιν, είναι ότι, επειδή υποθέτω ανοικτά τα κοινά σχολεία όχι μόνον εις όλας τας αιρέσεις των χριστιανών, αλλά και εις τους Ιουδαίους και εις τους Τούρκους, καλόν είναι να παραδίδεται η κατήχησις δύο ημέρας της εβδομάδος μόνας, εις μόνα των Ανατολικών τα τέκνα, μετά την απόλυσιν των ετεροδόξων οποιωνδήποτε, παρεκτός αν κανείς από τους γονείς τούτων αυτόκλητος ζητήση δις και τρις, ως χάριν, την είσοδον του τέκνου του εις της κατηχήσεως την παράδοσιν» (έκδ. εν Αθήναις, 1933, υπό Θεμ. Π. Βορίδου).

Για το περιεχόμενο της Ορθοδόξου Χριστιανικής αγωγής έχει γίνει πολλή συζήτησις από αξιόλογους θεολόγους. Κατά καιρούς με ανακοινώσεις σε συνέδρια και με άρθρα, έχουν γίνει προτάσεις για την υπέρβασι των δυτικών θεολογικών επιδράσεων στο αναλυτικό πρόγραμμα και στο περιεχόμενο του μαθήματος. Στόχος των προτάσεων ήταν ο προσανατολισμός του μαθήματος προς την κατεύθυνσι της καλλιέργειας του Ορθοδόξου εκκλησιαστικού φρονήματος. Ο καθηγητής Νίκος Ματσούκας π.χ. έγραφε μεταξύ άλλων: «Καταλαβαίνει κανείς εύκολα πως δεν είναι δυνατό να ευοδωθούν οι σκοποί του θρησκευτικού μαθήματος, που στην προκειμένη περίπτωση για μας είναι η καλλιέργεια του ορθοδόξου φρονήματος, αν δεν υπάρχουν τα πολιτιστικά αγαθά της βυζαντινής παραδόσεως και δάσκαλοι που θα εμπνεύσουν το μεράκι γι' αυτά τα αγαθά. Προϋποτίθεται βέβαια η ύπαρξη του ζωντανού χριστιανικού πνεύματος που εκφράζεται στα πλαίσια της λατρείας». Και σχεδόν συμπερασματικά, σαν μία προτροπή εξόδου της θεολογίας και της θρησκευτικής παιδείας από την «βαβυλώνεια αιχμαλωσία» τους στα δυτικά πρότυπα, συμπληρώνει: «Το αναλυτικό πρόγραμμα του θρησκευτικού μαθήματος πρέπει να αναθεωρηθεί από τα βάθρα του και να δοθεί με τρόπο πίο συγκεκριμένο η ιστορική ζωή τής Ορθοδοξίας»

(περιοδ. ΣΤΝΑΞΗ, τεύχ.: (1982), σελ. 36 και 40).

Με το νέο Πρόγραμμα Σπουδών, εις πείσμα της ανάγκης για μία Ορθόδοξη διδαχή με τα «αγαθά της βυζαντινής μας παραδόσεως», επιβάλλεται ένας σύγχρονος βαρλααμιτισμός που εισχωρεί βάνουσα στα σπλάγχνα του Γένους. Η συμπαντική παιδεία, με μορφή διαφορετική από εκείνη του παλαιού βαρλααμιτισμού, με τα χαρακτηριστικά του πανθηρσκευτικού συγκρητισμού, εισβάλλει στα σχολεία για να ακυρώσει την Παιδεία του Γένους. Επιχειρείται να αποκοπούν τα παιδιά από τις ζωογόνες ρίζες της πατροπαραδότου Ορθοδόξου Πίστεως, που καθίστα τους ανθρώπους Σώμα Χριστού, Εκκλησία Χριστού, «κοινωνούς θείας φύσεως» (Β' Πέτρ. α' 4), και να αφομοιωθούν στην χοάνη μιας ουμανιστικής θρησκευτικότητας που δεν ελευθερώνει τον άνθρωπο από την αμαρτία και τον θάνατο, δεν τον οδηγεί στον αγιασμό και την θέωση, αλλά, τουναντίον, τον προετοιμάζει για να αποδεχθή την δαιμονική Πανθηρσκεία.

Αυτός ο ιδιότυπος νεοβαρλααμιτισμός επιβάλλεται από μια μερίδα θεολόγων, οι οποίοι δείχνουν πως εχθρεύονται την ησυχαστική θεολογία του αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, την μαρτυρική Ορθοδοξία των Νεομαρτύρων, την ασκητική παιδεία των Κολλυβάδων, την απλοϊκή πίστι των αγωνιστών της Παλιγγενεσίας του 1821. Οι θεολόγοι αυτοί δεν κατανοούν ότι αντιστρατεύονται τον λόγο των Προφητών, των Αποστολών και των Πατέρων, ο οποίος δεν αναγνωρίζει άλλες οδούς σωτηρίας πλην του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. «Ουκ έστιν εν άλλω ουδενί η σωτηρία, ουδέ γαρ όνομα έστιν έτερον υπό τον ουρανόν το δεδομένον εν ανθρώποις εν ω δει σωθήναι ημάς» (Πράξ. δ' 12). Δεν κατανοούν επομένως ότι, στερούντες από τα Ορθόδοξα Ελληνόπουλα την αναγκαία γι' αυτά Ορθόδοξη εκκλησιαστική παιδεία και επιβάλλοντες την δημόσια πολυθηρσκευιακή θρησκευτική εκπαίδευσι, φανερώνουν την κρίσι θεολογίας και πιο πολύ την κρίσι πίστεως, στην οποία βρίσκονται, για να θυμηθούμε τον σχετικό λόγο του π. Γεωργίου Φλωρόφσκυ. Διερωτάται κανείς, εάν μπορεί οι θεολόγοι αυτοί να θεωρούνται μέλη της Ορθοδόξου Εκκλησίας, όταν εν τοις πράγμασι υπονομεύουν το διδακτικό της έργο στις ευαίσθητες ακόμη ψυχές των μαθητών. Η αλήθεια είναι ότι δεν μπορούν να είναι εντός του περιβόλου της Εκκλησίας, δεν μπορούν να είναι μέλη του Σώματος του Χριστού, εφ' όσον το υποσκάπτουν.

Οι εμπνευσταί του νέου Προγράμματος Σπουδών φαίνεται να πιστεύουν ότι ο λαός μας δεν χρειάζεται τον Χριστό στην Παιδεία, αλλά ότι έφθασε η ώρα να ζητήσει από τον Χριστό να «απέλθη των ορίων αυτών». Όμως πριν από εμάς, άλλοι λαοί, των οποίων τις αρχές διδασκαλίας του θρησκευτικού μαθήματος πασχίζουμε να αντιγράψουμε, είχαν διώξει τον Χριστό από την παιδεία τους και έζησαν τις συνέπειες της απομακρύνσεώς Του. «Το σχολείον της Ευρώπης έχει αποχωρισθή

από την πίστιν εις τον Θεόν. Εις αυτό έγκειται η μεταστροφή της εις δηλητηριάστριαν, εις αυτό και ο θάνατος της ευρωπαϊκής ανθρωπότητας», είπε με κάθε ειλικρίνεια ο βαθύς γνώστης της ευρωπαϊκής κουλτούρας, άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς, ο οποίος έζησε στο ίδιο του το σώμα την βαρβαρότητα της αποχριστιανοποιημένης Ευρώπης, όταν ήταν αιχμάλωτος των Ναζί στα στρατόπεδα του Νταχάου.

Ο σύγχρονος νεοελληνικός ουμανισμός επιβάλλει στους Νεοέλληνες να διώξουν από την δημόσια θρησκευτική Εκπαίδευση τον Χριστό της Ορθόδοξου Παραδόσεως και να δεχθούν την νεοεποχίτικη πολυθρησκευτική θρησκευτική παιδεία, την παιδεία της Πανθρησκείας. Ελπίζουμε ότι ο λαός μας δεν θα υποκύψη στις επιλογές μιας μειοψηφίας θεολόγων και διαμορφωτών της δημόσιας παιδείας, αλλά θα αρραλέα θα ζητήσει από τους αρμοδίους παράγοντες της Πολιτείας να επανεξετάσουν το θέμα, να το θέσουν σε ένα ουσιαστικό δημοψήφισμα, αφού ακουσθούν και οι Ορθόδοξες και οι πανθρησκευτικές προτάσεις, για να επιλέξη μόνος του αν ακόμη θέλη τον Χριστό στην Παιδεία ή αν επιθυμή την απο-Χριστιανοποίησί της.

Πιστεύουμε ότι ο ελληνικός λαός, παρά τις αμαρτίες του που τον ωδήγησαν στην παρούσα πολύπλευρη κρίση, στο βάθος της ψυχής του είναι πιστός στην Ορθοδοξία και την Εκκλησία του. Αυτό το δείχνει, οσάκις οι περιστάσεις του επιτρέπουν να εκφράζει ανεπηρέαστος την πίστι του στον Χριστό και την Εκκλησία. Την Ορθόδοξη Χριστιανική παιδεία προτιμούν όχι μόνο τα τρία τοις εκατόν των Νεοελλήνων που εκκλησιάζονται τις Κυριακές, αλλά και η συντριπτική τους πλειοψηφία που αισθάνονται και δηλώνουν

Χριστιανός Ορθόδοξος, που τιμούν τις μεγάλες εορτές της Εκκλησίας, που βαπτίζουν τα παιδιά τους, που αγαπούν τις χριστιανικές τους παραδόσεις, που κάποτε μετανοούν για τα Λάθη τους, που παίρνουν το εφόδιο της αιωνίου Ζωής, που αφήνουν την τελευταία τους πνοή με ελπίδα στον Χορηγό της ζωής και Νικητή του Θανάτου.

Αυτά τα παρακάμπτουν οι επίδοξοι μεταρρυθμισταί της θρησκευτικής παιδείας του Γένους. Θέλουν να νοιώθουν εκσυγχρονισταί και όχι «επόμενοι τοις αγίοις πατράσι». Αλλιώς δεν εξηγείται η εμμονή τους σε δυτικόφερτες μεθόδους που ακολουθούν τις αρχές της θεωρίας του «θρησκευτικού γραμματισμού», μιας θεωρίας που δεν ανταποκρίνεται στους στόχους της Ορθόδοξου αγωγής, που δεν συμβιβάζεται με την προοπτική της θεώσεως. Αλλιώς δεν εξηγείται το ότι, αν και είναι Ορθόδοξοι θεολόγοι, δεν αντιλαμβάνονται ότι η θρησκευτική αγωγή για τα Ορθόδοξα παιδιά πρέπει να βασίζεται στην πίστι και στην ζώσα εμπειρία της Εκκλησίας, στο κέντρο της οποίας είναι οπ Θεάνθρωπος Κύριος Ιησούς Χριστός.

Για μια ακόμη φορά το ίδιο δίλημμα ορθώνεται μπροστά μας. Ουμανιστική η θεανθρωποκεντρική παιδεία. Συσηματισμός με τον κόσμο εν ονόματι μιας δήθεν προσαρμογής στα νέα κοινωνικά δεδομένα η προσήλωση στην πάντοτε κοινή και ουδέποτε εκκοσμικευμένη παιδαγωγική του μόνου αληθινού Παιδαγωγού, ο οποίος μας κάνει δικό Του Σώμα, Εκκλησία Του, αυθεντική εικόνα Του;

Στο βιβλίο της «Το Άγιον Όρος και η Παιδεία του Γένους μας» (1984), η Ιερά Κοινότης του Αγίου Όρους γράφει: «Δεν μπορούμε ατιμωρητί οι ορθόδοξοι Έλληνες να παιδισρίζωμε, στηριζόμενοι σ' οποιαδήποτε δικαιολογία ή, περισσότερο να αυθαδιάζωμε. Αν αυτοί που προηγήθηκαν ημών, και έζησαν και τάφηκαν σε τούτα τα χώματα, αυτοσχεδιάζαν κάνοντας το κέφι τους, τότε θα μπορούσαμε και μείς να συνεχίσωμε αυτοσχεδιάζοντας. Αν όμως έζησαν διαφορετικά... τότε δεν μπορούμε ατιμωρητί να αυτοσχεδιάζωμε, να κάνωμε πρόβες, να παίζωμε εν ου παικτοίς.

Αν δεν είχε θεολογήσει ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, όπως θεολόγησε, ανακεφαλιώνοντας την πείρα και τη ζωή της Ορθοδοξίας, σβήνοντας τη δίψα του σημερινού βασανισμένου νέου ανθρώπου. Αν δεν ήσαν γενάρχες του νέου Ελληνισμού ένας άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός και ένας Μακρυγιάννης. Αν δεν υπήρχαν όλα αυτά στο αίμα μας, τότε θα μπορούσαμε να κάνωμε ό,τι μας κατέβη.

Τώρα δεν είναι έτσι. Τώρα βρισκόμαστε εν τόπω και χρόνω αγίω. Δεν μπορεί να είμαστε επιπόλαιοι. Δεν ανήκομε στον εαυτό μας. Ανήκομε σ' αυτούς που μας γέννησαν και σ' όλο τον κόσμο. Είμαστε χρεωμένοι με πνευματική κληρονομιά» (σελ. 68-70).

Αυτή είναι η αλήθεια. Ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός ίδρυε σχολεία για να οδηγείται δι' αυτών ο λαός σε θεογνωσία, όχι σε στείρα εγκυκλοπαιδική γνώσι. Η γνωσιολογία, η οποία χαρακτηρίζει το φρόνημα και διέπει τα κηρύγματα του ενθαποστόλου αγίου Κοσμά, δεν είναι η γνωσιολογία των εγκυκλοπαιδιστών, των ευρωπαϊών και

Ελλήνων διαφωτιστών του 18ου αιώνας, των Βαυαρών αρχιτεκτόνων της νεωτέρας παιδείας του ελληνικού κράτους. Η γνωσιολογία του είναι ευθυγραμμισμένη με εκείνην των Προφητών, των Αποστόλων και των Πατέρων μέχρι του αγίου Γρηγορίου του Παλαμά. Σε αυτήν την παιδεία προσανατόλιζε το δούλον Γένος, όταν έλεγε: «Διατί από το σχολείον μανθάνομεν το κατά δύναμιν τί είναι θεός, τί είναι Αγία Τριάς, τί είναι άγγελιοι, αρχάγγελιοι, τί είναι δαίμονες, τί είναι Παράδεισος, τί είναι Κόλασις, τί είναι αμαρτία, τί είναι αρετή. Από το σχολείον μανθάνομεν τί είναι αγία Κοινωνία, τί είναι Βάπτισμα, τί είναι το άγιον Ευχέλαιον, τί τίμιος Γάμος, τί είναι ψυχή, τί είναι κορμί, τα πάντα από το σχολείο τα μανθάνομεν» (Ιω. Μενούνου, Κοσμά του Αιτωλού Διδαχές, εκδ. «Τήνος», σελ. 142).

Πιστεύουμε ότι οι εκτιμήσεις μας για την βουλησι του Ορθοδόξου ελληνικού λαού στο θέμα της θρησκευτικής παιδείας είναι ορθές και ο λαός μας, αν ερωτηθή, θα προτίμηση να μεινη πιστός στην παρακαταθήκη των πατέρων του και δεν θα αποδεχθή ένα πανθηρσκευτικό μάθημα για τα παιδιά του, θα προτιμήση να καταργηθή το μάθημα των Θρησκευτικών παρά να εκπέση σε μία αντίχριστη θρησκευτική αγωγή! Θα ήταν προτιμότερο γι' αυτόν να καταργηθή το μάθημα και να προσφέρη μία Ορθόδοξη παιδεία στα παιδιά του έξω από το δημόσιο σχολείο, παρά να αποδεχθή μία δημόσια μύσησι στην επερχόμενη Πανθηρσκευεία.

Εάν παρά ταύτα ο λαός μας ενσυνείδητα προτιμήση να απομακρύνη τον Χριστό από την δημόσια παιδεία, θα είναι μοιραία εκείνος υπεύθυνος της επιλογής του. Ο Χριστός όπως μαρτυρείται στο Ιερό Ευαγγέλιο, δεν εκβιάζει κανένα. Είναι Θεός της ελευθερίας. «Κρούει την θύραν» και περιμένει να τον δεχθούμε. Αλλά και απομακρύνεται, όταν εμείς δεν τον δεχόμαστε. Μόνον ας γνωρίζουμε ότι το τίμημα της απουσίας του Χριστού από την ζωή μας θα είναι βαρύ, θα είναι ο όλεθρος. Όπως λέγει ο προφητικός λόγος: «ότι ιδού οι μακρύνοντες εαυτούς από σου απολούνται» (Ψαλμ. ΟΒ' 27). Και όπως γράφει ο άγιος Νικόλαος Αχρίδος: «Ο Χριστός απεμακρύνθη από την Εύρώπην, όπως κάποτε από την χώραν των Γαδαρηνών, όταν οι Γαδαρηνοί το εζήτησαν. Μόλις όμως Αυτός έφυγεν, ήλθε πόλεμος, οργή, τρόμος και φρίκη, κατάρρευσις, καταστροφή».

Συνοψίζοντες τα ανωτέρω διαμαρτυρόμεθα σε όλους τους τόνους και προς κάθε κατεύθυνσι για το ότι με το νέο Πρόγραμμα Σπουδών εξισώνονται ο Χριστός με τον Μωάμεθ, τον Βούδα, τον Κομφούκιο και η εν Χριστώ ζωή με την θρησκευτικότητα των άλλων θρησκειών, δηλαδή διδάσκεται στα παιδιά ότι σωτηρία υπάρχει και στις άλλες θρησκείες. Όσοι το πράττουν, κηρύσσουν «έτερον ευαγγέλιον», ευαγγέλιο πλάνης, με το οποίο δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε. Εκφράζουμε την ελπίδα ότι οι πολιτικοί μας ηγέται και οι εκκλησιαστικοί μας

άρχοντες δεν θα επιτρέψουν να εξισώνεται στις ψυχές των Ορθοδόξων μαθητών η Αλήθεια με το ψεύδος, διότι το σοβαρό αυτό πλήγμα της δαιμονικής Νέας Εποχής στο σώμα του ευλογημένου Ορθοδόξου λαού μας θα αποτελέσει ασυγχώρητο λάθος της γενεάς μας, η οποία και θα πληρώσει το βαρύ τίμημα αυτής της αποστασίας.

Ο Καθηγούμενος τής Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου

Αρχιμ. Γεώργιος

22 Ιουλίου 2012

<http://bit.ly/2n15knm>